

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **R. K.**
bytem,

zastoupen Mgr. Šárkou Oharkovou, advokátkou,
se sídlem Slezská 949/32, Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 2. 2018, č. j. 200/2018-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13. 11. 2017, č. j. MHMP 1783222/2017/StM, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 21. 6. 2017 řídil vozidlo zn. Volvo v úseku obce rychlostí 66 km/h, ačkoli povolená rychlost byla dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu 50 km/h. Za což byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Úvodem je nutné konstatovat, že právní zástupkyně žalobce se mylí, pokud má za to, že je přípustné odkázat na *všechna tvrzení a důkazy* uvedená žalobcem ve správním řízení. Řízení dle s. ř. s. je ovládáno zásadou koncentrace a dispoziční zásadou. V souladu s § 75 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je žalobce povinen v žalobě uvést *žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*. Obsah žaloby je striktně dán jejím skutečným obsahem, soud není povinen vyhledávat rozhodné okolnosti ve správním spise namísto žalobce. Tvrzení žaloby je v zásadě identické s jeho námitkami při zjištění překročení povolené rychlosti policií i z obsahu podání vůči správním orgánům. Je vyloučeno, aby soud porovnával podání žalobce během správního a soudního řízení a případné rozdílné nuance dále analyzoval, zejména pokud je žalobce zastoupen advokátem.
3. Jak výše uvedeno podle § 75 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je žalobce povinen v žalobě uvést *z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné*. Pouhé obecné tvrzení porušení zákonného ustanovení nebo obecné zásady je natolik obecné, že není způsobilé soudního přezkumu, jinak řečeno, není žalobním bodem. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedl, že *jím (žalobním bodem) je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným, popisem*.
4. Namítá-li žalobce porušení zásady nestrannosti, nijak nespecifikoval, v čem konkrétně došlo v jeho případě k porušení této zásady. Žaloba obsahuje mnoho obecných úvah a právních zásad, ale vše má podpořit prostou námitku absence materiálního znaku přestupku spočívajícího v jízdě vyšší než povolené na místě, kde nemohl být kdokoli ohrožen. Žalobce výslovně uvedl, že nezpochybňuje naplnění formálních znaků přestupku a kromě nepřezkoumatelnosti spočívající v absenci úvah o přítomnosti materiálního znaku jeho přestupku nenamítá vadu řízení.
5. Žalobce již při podání vysvětlení policistů, kteří měřením zjistili jeho překročení povolené rychlosti, namítl, že nebyla naplněná materiální stránka přestupku. Policisté však nerozhodovali o vině a trestu, nebyli tak povinni se s námitkou žalobce písemně vypořádat, pokud ji nepovažovali za důvodnou a věc předložili správnímu orgánu k dalšímu řízení.
6. Správní orgán I. st. v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že došlo k narušení zájmu společnosti na tom, aby v provozu na pozemních komunikacích nedocházelo ze strany účastníků provozu k porušování pravidel provozu a tedy i ohrožování ostatních účastníků silničního

provozu. Nerespektováním povolené rychlosti v obci žalobce ohrozil nejen sebe, ale i ostatní účastníky silničního provozu. Přestupek byl spáchán v době, kdy se děti a studenti vrací ze škol domů, přičemž kolem místa spáchání přestupku se nacházejí budovy, kde jsou ubytovaní lidé a sídlí firmy a před kruhovým objezdem jsou dva frekventované přechody pro chodce. Žalovaný k téže námitce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008, dle kterého formální znaky přestupku naplňují v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku. Pouze, v zcela hraničních případech může být s ohledem na mimořádné okolnosti shledáno, že nedochází k ohrožení zájmu společnosti, což se však dle žalovaného v dané věci nestalo, pokud žalobce překročil povolenou rychlost o 16 km/h, čímž se blížil k naplnění skutkové podstaty přestupku s vyšší sazbou pokuty. Z výše uvedené je patrné, že správní orgány se námitkou žalobce zabývaly. Tvzení žaloby, že správní orgány se s jeho námitkou nevypořádaly, je v rozporu s obsahem správního spisu. Zároveň je to naopak žalobce, kdo reflektuje argumenty správních orgánů ohledně okolního místa přestupku a intenzitě porušení zákonné povinnosti velmi obecně a uvádí pouze univerzální deklarace požadovaného. Popis okolí místa spáchání přestupku nebyl důvodem místní úpravy povolené rychlosti, ta je dána zákonem (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu). Správní orgán popisem okolí místa přestupku reagoval na námitku žalobce o neohrožení jiných účastníků silničního provozu. Dle rozsudku NSS č. j. 5 As 104/2008 - 45 lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.... Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel (a z opačného hlediska vlastně i žalobce), vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy).

7. Městský soud v Praze se ztotožňuje se závěry citovaného rozsudku NSS a odkazuje tak na ně. V souladu s rozsudkem NSS žalovaný přihlédl k míře porušení zákonné povinnosti povolené rychlosti v obci dané překročením rychlosti o 16 km/h a to v zastavěné části obce, nikoliv na vjezdu či výjezdu z obce (srovnej rozsudek NSS č. j. 2 As 212/2020 – 26). Dané okolnosti vylučují jakékoliv pochybnosti o naplnění materiální stránky přestupku, za jehož spáchání byl žalobce uznán vinným a uložena mu pokuta v minimální možné výši.

8. Soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
9. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. 7. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce